

**PUHE KANSANTALOUSNEUVOSTOJEN
III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA ⁶⁸
TAMMIKUUN 27 pnä 1920**

SANOMALEHTISELOSTUS

Toveri Lenin sanoi koskettelevansa vain lyhyesti niitä kysymyksiä, joiden kanssa hän on joutunut viime aikana enemmän tekemisiin. Näitä kysymyksiä on hallinnon organisaatio, kollegiaalisuutta ja yhden henkilön johtovaltaa koskeva kysymys. Tästä asiasta käydyissä väittelyissä kysymys asetetaan abstraktisten päätelmien pohjalta ja todistellaan niillä sitten kollegiaalisuuden paremmuutta yhden henkilön johtovaltaan verrattuna. Tämä kaikki kuitenkin johdattaa meidät kauas nykypäivän käytännön tehtävistä. Sellainen pohdiskelu siirtää meidät takaisin siihen Neuvostovallan rakentamisen alkuvaiheeseen, josta olemme jo selviytyneet. On jo aika siirtyä asiallisempaan kysymyksen asetteluun.

Kollegiaalisuus neuvostolaisen hallinto-organisaation perusmuotona on eräänlainen alkumuoto, jota tarvitaan ensimmäisessä vaiheessa, kun on ryhdyttävä rakentamaan aivan alusta. Mutta toimintamuotojen vakiinnuttua enemmän tai vähemmän pysyviksi siirtyminen käytännölliseen työhön edellyttää yhden henkilön johtovaltaa, siis sellaista järjestelmää, joka turvaa mahdollisimman hyvin inhimillisten kykyjen parhaan hyväksikäytön ja reaalisen eikä vain sanallisen työn valvonnan.

Kokemusta, jota Neuvostovalta on saanut sotalaitoksen rakentamisessa, ei voida tarkastella irrallisena kokemuksena. Sota sisällyttää itseensä rakennustyön kaikkien alojen kaikki muodot. Armeijamme rakentaminen on voinut tuottaa hyviä tuloksia vain siksi, että sitä on suoritettu yleisen neuvostorakennustyön hengessä, niiden luokkasuhteiden pohjalta, joiden vaikutus tuntuu millä rakennustyön

alalla tahansa. Meillä on siinä sama harvalukuinen johtavan luokan, proletariaatin, kerros ja suuret talonpoikaisjoukot. Ja jos tämän suhteen olemus ei ole muilla aloilla ilmennyt täysin selvästi, niin todelliselle koetukselle se joutui armeijassa, jolla on edessään vastustaja ja joka saa maksaa kalliisti jokaisesta erehdyksestään. Tätä kokeilua on syytä eritellä. Se tapahtui kehittyen lainmukaisesti satunnaisesta, epämääräisestä kollegiaalisuudesta armeijan kaikkiin laitoksiin ulottuvaksi organisaatiojärjestelmäksi korotetun kollegiaalisuuden kautta ja on nyt yleisenä tendenssinä päätynyt yhden henkilön johtovaltaan, jota on pidettävä ainoana oikeana työskentelymuotona. Missä tahansa neuvostotyössä te tapaatte vähäisen määrän tietoisia proletaareja, joukon vähemmän kehittyneitä ja kaiken tämän peruspohjana valtavan suuren talonpoikaismassan kaikkine totunnaisine yksityistalouksineen ja niin muodoin myös kauppa- ja keinotteluvapauksineen, jota menshevikit, eserrät ja puolueisiin kuulumattomat sanovat vapaudeksi, ja me kapitalismin peruiksi. Tällainen on tilanne, jossa joudutaan toimimaan, ja se vaatii vastaavia toimintamenetelmiä. Ja armeijan kokemus on näyttänyt meille hallintoorganisaation lainmukaisen kehityksen alkuperäisistä kollegiaalisuuden muodoista yhden henkilön johtovaltaan, jota nyt toteutetaan siellä ainakin viidessä kymmenesosassa kaikista tapauksista.

Kollegiaalisuus johtaa parhaassa tapauksessa suunnattoon voimien tuhlaukseen eikä turvaa sitä työskentelyn nopeutta ja täsmällisyyttä, jota keskitetyn suurteollisuuden tila vaatii. Mitä tulee kollegiaalisuuden puolustajiin, niin näette heidän päätöslauselmissaan sanottavan kovin abstraktisesti, että kollegion jokaisen jäsenen on kannettava yksilöllinen vastuu tehtävien täyttämistä. Tämä on meillä muodostunut aakkostotuudeksi. Mutta jokainen, jolla on käytännön kokemusta, tietää, että tätä noudatetaan käytännössä vain yhdessä tapauksessa sadasta. Se jää melkein aina ainoastaan paperille. Kukaan kollegion jäsenistä ei saa tarkoin määriteltyjä tehtäviä eikä kukaan vastaa henkilökohtaisesti niiden täyttämistä. Meillä ei ylipäänsä tarkasteta työn suoritusta. Kuvitelkaapa, että ammattiliiton Keskuskomitea asettaa ehdokkaaksi Vasili Vasiljevitsh Vasiljevin, ja te pyydätte, että teille annettaisiin asioihin perehtyneiden henkilöiden tarkastama luettelo

hänen suorittamistaan tehtävistä. Mitään sellaista te ette tule saamaan. Me kaikki alamme vasta opetella todellista asiallisuutta.

Vikamme on siinä, että me kuvittelemme tekevämme kaikesta omin voiminemme. Suurimpia puutteitamme on työntekijöiden puuttuminen, mutta me emme osaa ottaa heitä tavallisten työläisten ja talonpoikien joukosta, missä piilee runsaasti niin hallinnollisia kuin organisatorisiakin kykyjä. On paljon parempi, että siirrymme mitä pikimmin yleisluontoisista ja useimmissa tapauksissa aivan hedelmättömistä väittelyistä asialliseen toimintaan. Silloin täytämme todella edistyksellisimmän luokan organisaattorien velvollisuudet ja nostamme esiin satoja ja tuhansia uusia organisatorisia kykyjä. Meidän tulee nostaa heitä esiin, kokeilla, antaa heille tehtäviä, yhä vaikeampia tehtäviä. Toivon meidän pääsevän siihen, että päätettyämme kansantalousneuvostojen edustajakokouksen ja tehtyämme yhteenvedot toiminnastamme lähdemme tälle tielle, laajennamme ja moninkertaistamme organisaattorien lukumäärää, jotta se tavattoman vähälukuinen kerros, joka on harventunut näinä kahtena vuotena, saisi täydennystä ja suurenisi, sillä niiden tehtävien täyttäminen, joita me asetamme ja joiden on määrä vapauttaa Venäjä köyhyydestä, nälästä ja vilusta, vaatii meiltä kymmenen kertaa enemmän organisaattoreita, jotka olisivat vastuussa kymmenille miljoonille.

Toinen meitä eniten kiinnostava kysymys koskee työarmeijoita.

Siinä meillä on edessämme tehtävä, joka koskee toimintamme kahden kauden vaihtumista. Se kausi, jonka kestäessä kaikki oli alistettu sodalle, ei ole vielä päättynyt. Lukuisat merkit viittaavat siihen, että venäläiset kapitalistit eivät voi jatkaa sotaa. Mutta ei ole epäilystäkään siitä, että he tulevat vielä tekemään Venäjälle suuntautuvia hyökkäysryityksiä. Ja meidän täytyy olla varuillamme. Suurin piirtein se sota, jonka he aloittivat meitä vastaan kaksi vuotta sitten, on kuitenkin viety voitokkaasti päätökseen, ja me siirrymme rauhan töihin.

Pitää käsittää tämän siirtymisen omalaatuisuus. Maa on äärimmilleen köyhdytetty, se on nälkää ja vilua kärsivä maa, missä kurjuus on saavuttanut äärimmäisrajansa, ja tässä maassa on kansa, joka on noussut koko mahtavuudessaan ja saanut itsevarmuutta vakuututtuaan, että se

kykenee voittamaan koko maailman, liioittelematta puhuen koko maailman, sillä onhan koko kapitalistinen maailma kärsinyt tappion, ja nyt tässä omalaatuudessa tilanteessa ratkaistaksemme lykkäystä sietämättömät tehtävät me esitämme muodostettavaksi työarmeijan.

Meidän pitää keskittää huomiomme pääasiaan — viljan kokoamiseen ja sen kuljettamiseen keskukseseen. Kaikkinaisen poikkeaminen tästä, vähäisinkin huomion hajottaminen on mitä vaarallisinta, turmiollista asiallemme. Meidän on luotava työarmeija voidaksemme käyttää koneistoamme kaikella mahdollisella ripeydellä. Tästä asiasta teillä on jo Keskuskomitean teesit ja alustukset, enkä ryhdy selittelemään kysymyksen konkreettisia puolia. Haluaisin vain huomauttaa, että siirtyessämme kansalaissodasta uusiin tehtäviin meidän täytyy lähettää kaikki työn rintamalle ja keskittää sinne kaikki voimat mahdollisimman tarmokkaasti, sotilaallisen päättäväisesti, armottoman päättäväisesti. Me emme salli nyt minkäänlaisia poikkeuksia. Julistaessamme tämän tunnuksen me ilmoitamme, että meidän täytyy jännittää äärimmilleen kaikki työläisten ja talonpoikien elävät voimat ja vaatia heitä kaikkia auttamaan meitä tässä asiassa. Ja silloin, luomalla työarmeijan, jännittämällä kaikki työläisten ja talonpoikien voimat me täytämme perustehtävämme. Me kokoamme satoja miljoonia puuttia viljaa. Sitä on meillä. Mutta tarvitaan uskomattomia, yli-inhimillisiä ponnistuksia, on jännitettävä maan kaikki voimat, toimittava sotilaallisen päättäväisesti ja tarmokkaasti, jotta saataisiin kootuksi nuo sadat miljoonat viljapuudat ja kuljetetuksi ne keskukseseen. Me täällä keskuksessa tulemme pääasiallisesti työskentelemään suunnitelman laatimiseksi sitä varten ja puhumaan pääasiallisesti siitä, mutta mitä tulee kaikkiin muihin asioihin, rahoituskysymyksiin, teollisuuden rakentamiseen ja kaikkiin muihin suhteellisen laajasuuntaisiin ohjelmakysymyksiin — niihin ei nyt pidä viehättyä. Edessämme on tämä perustehtävä — on ryhdyttävä heti vastustamaan vaarallista yritystä viehättyä laajasuuntaisiin suunnitelmiin ja tehtäviin. Meidän tulee keskittyä tärkeimpään ja oleellisimpaan sallimatta minkäänlaista syrjähtelyä asettamastamme päätehtävästä, jona nimenomaan on viljan ja muiden elintarvikkeiden kokoaminen, niiden kokoaminen valtiollisessa järjestyksessä, kiinteisiin hintoihin, työväenvaltion sosialis-

tisessa järjestyksessä eikä kapitalistisen keinottelun tietä. ja niiden kuljettaminen keskukseen, mitä varten on voitettava kulkulaitoksen rappiotila. On rikos, jos joku unohtaa tämän tehtävän.

Kaikkien valtioneelinten, muun muassa kansantalousneuvostojen johtohenkilöiden on innostettava kymmenet miljoonat työläiset ja talonpojat toimintaan, jotta perustehtävämme täyttäminen sujuisi enemmän tai vähemmän oikein. Sitä varten laaditaan laaja Venäjän uudestijärjestelysuunnitelma. Meillä on sitä varten riittävästi varoja, materiaaleja, teknillisiä mahdollisuuksia, raaka-aineita, on riittävästi kaikkea voidaksemme aloittaa tämän uudelleenjärjestelytyön kaikilta puolilta, saada siihen mukaan kaikki työläiset ja talonpojat. Toverit, me aloitamme sitkeän taistelun, joka vaatii tällä kaudella raskaita uhrauksia työn rintamalla, mutta joka meidän on väistämättömästi käytävä, koska meitä koettelevat nälkä, vilu, kulkulaitoksen rappio, pilkkukuume. Meidän on taisteltava kaikkien näiden onnettomuuksien torjumiseksi ja ryhdyttävä rakentamaan joka puolelta valtiotamme koneellisen suurteollisuuden pohjalle tehdäksemme maastamme kulttuurimaan ja noustaksemme oikean sosialistisen taistelun tietä siitä suosta, johon maailman kapitalismin ja imperialismin maat ovat nykyään vajonneet.

„Pravda” № 19,
tammikuun 29 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan